

Lisa Aisato · Mariangela Di Fiore

Eenhoorns in het ziekenhuis

Een kijkje in de gedachtewereld van een kind met kanker

Aisato – Di Fiore

Eenhoorns in het ziekenhuis

De Vier Windstreken

Toen ik ziek werd, kon ik niet meer naar school.
Ik ga dit jaar niet meer terug, denk ik.
Maar in de herfst ga ik naar groep 3.
Als het mag van de dokters.

Ava heeft kanker. En hoewel het leven heel anders is als je ziek bent, gebeuren er gelukkig ook nog gewone en zelfs hele leuke dingen in het ziekenhuis. Het fijnste is spelen met Noah. Het stomste is dat haar broer Jesse niet vaak op bezoek wil komen. Misschien komt hij voor haar verjaardag eindelijk weer eens langs?

Een Vier Windstreken Prentenboek

ISBN 978 90 5116 904 1

9 789051 169041

De Vier Windstreken

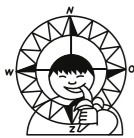
Tekst van Mariangela Di Fiore
met illustraties van Lisa Aisato

Voor Madicken

Met dank aan meezer Mirjam Dijkxhoorn-Waardenburg,
oncologieverpleegkundige

Eenhoorns in het ziekenhuis

Een kijkje in de gedachtewereld van een kind met kanker

Op www.vierwindstreken.com kunt u zich aanmelden voor onze nieuwsbrief.
Hier vindt u ook al onze boeken en andere artikelen.

Nederlandse tekst van Lammie Post-Oostenbrink
Oorspronkelijke titel: *Å ri på enhjørningen*
© 2022 De Vier Windstreken, Rijswijk, voor de Nederlandse uitgave
Copyright © Gyldendal Norsk Forlag AS 2020
Alle rechten voorbehouden. Gedrukt in Nederland
NUR 273, 274 / ISBN 978 90 5116 904 1

Niets uit deze uitgave mag worden veelevoudigd en/of openbaar gemaakt
door middel van druk, fotokopie, microfilm of op welke andere wijze dan ook
zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.

De Vier Windstreken

“Tada!”

“Hè? Waar komt die bloem vandaan?”

“Een goochelaar vertelt nooit zijn geheimen.”

“Dat is niet eerlijk! Goochel nog eens iets!”

“Zoals wat?”

“Goochel dat Noah heel snel wakker wordt uit de narcose!”

“Simsalabim... Een wachtlolly! Als je deze op hebt, komt je wens uit.”

Ik haat wachten. Als ik in het ziekenhuis ben, moet ik de hele tijd wachten.

Het is wachten, wachten, wachten, verder niets.

En wit.

De muren zijn wit. Alles is eigenlijk wit.

Mijn broer Jesse wil niet op bezoek komen. Hij zegt dat al dat wit pijn doet aan zijn ogen.

Vandaag schijnt de zon door de grote ramen en dan zijn de muren bijna geel. Dat is een klein beetje beter.

Ik speel het liefst met Lego. Tekenen is ook leuk. Ik teken regenbogen en eenhoorns en piratenschepen. Allemaal dingen die er in het ziekenhuis niet zijn. Ik hou ook van spelletjes. Van de meeste spellen zijn de dobbelstenen kwijt, dus moet ik nieuwe spelregels bedenken. Ik hoop dat Noah met me wil spelen als hij wakker wordt uit de narcose.

Sommige witte dingen vind ik trouwens best leuk.
Sneeuw bijvoorbeeld. En marshmallows.
En spaghetti voor ik er ketchup op doe.

Ik heb tekeningen gekregen van al mijn vriendjes en vriendinnetjes uit mijn klas. Maar ik heb ze al heel lang niet gezien, dus ik weet niet zeker of we nog wel vrienden zijn. Toen ik ziek werd, kon ik niet meer naar school. Ik ga waarschijnlijk ook niet meer terug naar groep 2, want na de zomervakantie ga ik naar groep 3. Als het mag. Eerst moeten mijn bloedwaarden goed genoeg zijn, zegt Olav. Hij is mijn dokter. Ik hoop, hoop, hoop het zo!

Ik vind deze kamer leuker dan de kamer die ik eerst had. Want in die kamer deed de tv het niet. De keuken van het ziekenhuis was vlakbij en ik werd misselijk van de geur van het eten. Sinds ik ziek ben krijg ik bijna al mijn eten via mijn sonde. Er stroomt vloeibaar eten uit een zak door een slang in mijn neus en dan verder naar mijn maag. Als ik moet overgeven, valt de slang meestal uit mijn neus. Maar ik heb een trucje: als ik met mijn wijsvinger tegen de slang druk dan valt die er niet uit als ik heel erg moet overgeven.

Is Noah nou nog niet terug? Ik heb toch al bijna mijn wachtloolly op.